

Jak hovořit v dnešní době o víře.

Znamý teolog Karel Rahner přirovnal víru ve zmrtychvstalého Pána Ježíše k zapálené šňůře doutníku: Vidíme jiskření, jak oheň posturkuje šňůrou, ale nevidíme oheň. Vidíme, jak víra v Ježíše zmrtychvstalého postupuje od člověka ke člověku, ale nevidíme Krista, nevidíme cíl, ke kterému jde.

Jenže když dnes řeknu: "Vidíme jiskření, jak se víra zažehuje od člověka ke člověku", - to dnes zní trochu nesmyslně. Víra se přenáší rozhovorem, mluvením, a my o své víře v Krista moc mluvit neumíme. My patříme ještě ke generaci, která v dobách nadbytku kněžů nabyla přesvědčení, že mluvit o náboženství je věci kněžů. My se ještě tak umíme o náboženství pohádat, když nás někdo vydráždí, ale obyčejně o něm mlčíme.

Z dnešního evangelia je vidět, jaký mistr náboženského rozhovoru byl Pán Ježíš.

Nepotřebuje k tomu kostel, synagogu - na silnici vyvolá náboženský hovor. A neudělá z toho náboženskou přednášku, kázání, je to opravdový živý rozhovor: Pán Ježíš se ptá, oni odpovídají, a pak zase napak, oni se ptají, on vysvětluje.

Tohle bylo dřív věcí všech křesťanů. V dnešní době je to úkol nás všech, naučit se takhle přirozeně mluvit o své víře s lidmi, kteří se o to zajímají.

Čím je to a tím našim mlčením a mluvením podobně jako bývá v rodině: kdy mlčít?

Mlčení v rodině je zlé, když je výrazem povýšenosti: "S tebou nemá cenu se vůbec o něčem bavit!" To je mlčení, které křičí svou ošklibostí.

Mlčení je dobré, když je to znamení ohleduplnosti: Když bych ti to pověděl, mraclo by ti to.

Mlčení je dobré i tehdy, když je znamením souladu, pohody, porozumění bez slov.

A mluvení o víře? Mluví si teď myslí: Co bych já si hrál na řádkách Jsou tu přece kněžů. Když chce někdo mluvit o náboženství, však ví, kde je fara, ať se tam jde zeptat.

Jenže mnoho far je prázdných, bez kněze. A i tam, kde kněz je,

napůjdou za ním lidé, a přivítají lidi, co by to nějak potřebovali. Když je od lidí izolován. Hledáme se s lidmi do styku krom kostela. Vřak víto, jak zde u nás: máte ráte tu knize - nepřijmete se zeptat na nic, jak je rok dlouhý, a jistě máte otázky a problémy, není tu už živý kontakt.

Jen od vás mají možnost uclýšet něco o víře lidé, co nechodí do kostela. Marní to být vždy kázání ústy. Častěji to bude jen tvé chování, co onlovi lidi kolem tebe. Kdo si o tom řekl: "To, co jsi a jak se chováš, překládá to, co říkáš." Krista, krále pokoje, vítáze nad zem, hlásá každý náš pokojný a laskavý čin, každý náš úsměv.

A kdy je čas, aby zaznělo i naše slovo? Tenkrát, když se ten druhý přímo ptá, nebo když jeví zájem.

Třeba otázku nevyvolal, ale ty cítíš, že visí ve vzduchu. Tvá odpověď nemí být vyhlášením: Já to vím nejlíp, já vím vše přemí! Ať je to jen osobní svědectví o tvé skášenosti, ať je to projev osobního názoru: Já to chápu takhle, tak to vidím.

Jeli tvá víra živá, pak tvé svědectví probudí pozornost. Jeli-li dobrý a účtyhodný člověk, pak tvé víra zapelí hrudku prachu v blizním - doučnák hoří dál. To je zkušenost učedníků z dnešního evangelia: "Zde nehořelo v nás srdce, když jama mi nasloucheali, jak nám vysvětloval Písma!"

To je tedy poselství každého z nás, kdo v sobě nosím jiskru živé víry v Krista: máme zapalovat studené, vyschlé, rozuté srdce živou jiskrou. Mě naši živé víry.

Pojďme tedy společně prosit, abychom jako křesťanští zapalovači srdcí dobře fungovali.

